

Farní věstník

ČERVEN 2012

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XX, číslo 6

Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Ježíš se ujal slova a řekl: "Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží." (Mt 11,28-30)

Pojďte ke mně! Ne s vlastními zásluhami, ale s tím, co vás unavuje a obtěžuje. Pojďte ke mně, aniž byste maskovali, jak na tom skutečně jste, co není v pořádku a v čem jste slabí. Pojďte ke mně a otevřete mi své srdce, vyprávějte mi o svém soužení i o svých hříších!

Pojďte ke mně! Ve mně najdete odpočinek, po němž tolik toužíte, a pokoj, po němž prahnete! Není těžké přijmout mou vůli, protože mé jho netlačí a mé břemeno netíží.

Kristova výzva ke vzájemné lásce není oddělena od zjevení Boha ve společenství Trojice. Můžeme žít láskou, protože v Bohu je společenství lásky.

Proto na světě nemohou existovat blažení samotáři! Duch svatý nám nepomáhá, abychom se obešli bez ostatních. To si bere na starosti ďábel. Duch svatý nám naopak pomáhá, abychom se bez druhých obejit nemohli.

V dnešním světě, ve kterém se rozmohlo tolik osamocenosti a beznaděje, potřebují naléhavě ženy, muži i děti poznat Boží srdce. To srdce, které odpouští, které se o lidi stará a které uzdravuje. Toto srdce není naplněno nedůvěrou, touhou po pomstě, předsudky ani nenávisť. Toto srdce touží jen po jediném: lásku rozdávat a jako odpověď pak lásku přijímat.

Toto srdce trpí, když vidí lidské utrpení, a když vidí lidskou nedůvěru svěřit se Božímu srdci, které chce rozdávat útěchu, naději a odvahu.

Úcta k božskému Srdci Páně se rozšířila zvláště od 17. století. Podnětem k tomu byla zjevení svaté Markétě Marii Alacoque (1674), ve kterých jí bylo dáno poznat lásku Ježíšova Srdce. Probožené srdce, ovinuté trním, s plameny a křížem, symbolizuje Ježíšovu nepodmíněnou lásku k člověku.

Bez stálého spojení s Bohem, který je pramen a zdroj pravé lásky, a který má své srdce otevřené pro každého člověka, nemůžou lidé mezi sebou žít v láskyplných vztazích.

Ano, právě skrze spojení s Ježíšem, který má otevřené srdce plné lásky, jsme schopni milovat a být milováni!

Ve všech národech je srdce symbolem středu lidské bytosti, symbolem lásky...

Když svět zapomene na "srdce", zavládne v něm jen rozum a vůle, stane se chladným, chudým a krutým.

Nezapomeňme na "srdce".

(převzato z www.vira.cz)

Bohoslužby v červnu 2012

So	2. 6. 2012	18:00	Matka Boží
Ne	3. 6. 2012	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
Čt	7. 6. 2012	8:00	Matka Boží
		18:30	sv. Jakub
So	9. 6. 2012	18:00	Matka Boží
Ne	10. 6. 2012	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
Pá	15. 6. 2012	8:00	Matka Boží
		18:30	sv. Jakub
So	16. 6. 2012	18:00	Matka Boží
Ne	17. 6. 2012	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	23. 6. 2012	18:00	Matka Boží
Ne	24. 6. 2012	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
Pá	29. 6. 2012	8:00	Matka Boží
		18:30	sv. Jakub
So	30. 6. 2012	18:00	Matka Boží

V sobotu **30. června 2012** při bohoslužbě v 9.00 hodin přijmou v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho kněžské svěcení tři jáhni brněnské diecéze:

Mgr. *Karel Janů* (*1985) z farnosti Jámy, který vykonával jáhenskou službu ve Žďáru nad Sázavou, Ing. *Martin Kohoutek* (*1981) z farnosti Slavkov u Brna, který vykonával jáhenskou službu ve farnostech Pohořelice, Přibice a Vlasatice, a Mgr. *Josef Novotný* (*1976) z farnosti Žďár nad Sázavou I., který vykonával jáhenskou službu jako prefekt v Teologickém konviktu v Olomouci.

V sobotu **7. července 2012** v 9 hodin přijme v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho jáhenské svěcení šest bohoslovců brněnské diecéze: studenti Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci: Jiří Brtník (nar. 1985) z farnosti Babice nad Svitavou, Michal Cvingráf (nar. 1976) z farnosti Běhařovice, Bc. Pavel Kuchyňa (nar. 1976) z farnosti Velké Meziříčí, Mgr. Jiří Polach (nar. 1978) z farnosti Břeclav-Pošterná a Petr Václavek (nar. 1969) z farnosti Jinošov, a dále Vojtěch Loub (nar. 1986) z farnosti Brno-Židenice, který ukončil svá studia na Papežské lateránské univerzitě v Římě

Farní pouť do Křtin, Adamova a Vranova u Brna

V sobotu 5. května se uskutečnilo putování z naší farnosti do Křtin, Adamova a Vranova u Brna. V plně obsazeném autobuse se vydáváme v modlitbě o pomoc a ochranu na letošní jarní pouť. Cesta příjemně ubíhala, svěží jarní příroda skýtala mnoho nádherných pohledů z oken autobusu.

Po deváté hodině jsme již na prvním místě našeho putování, ve Křtinách. Tady nás čekalo milé přivítání P. Jana Peňáze nejen svými slovy, ale také krásnou zvonkohrou. Opravdu poutavě nám přiblížil P. Peňáz svým výkladem historií i současnost tohoto nádherného putovního místa. Po

prohlídce kostela jsme společně slavili mši svatou. Po mši svaté nám P. Peňáz ukázal některé votivní obrazy v ambitech okolo kostela a zblízka jsme si mohli prohlédnout krásnou novou zvonkohru. Zvonkohra se skládá z 33 zvonů různých hmotností a ladění z dílny pana Manouška, takže je možno na ni zahrát mnoho skladeb. V poledne jsme se ještě za zvuků zvonů pomodlili společně Raduj se Královno nebeská a opět poslechem několika písní zvonkohry jsme se s tímto poutním místem rozloučili.

Naše cesta vedla dál do blízkého Adamova. V Adamově jsme si prohlédli s poutavým výkladem nádherný Světelský oltář. Je to vyřezávaná střední část původního oltáře z počátku 16. století, který byl určen na hlavní oltář klášterního chrámu. Do Adamova byl darován a převezen z cisterciáckého kláštera ve Zwettlu – Světlá v Dolním Rakousku. Scéna na Světelském oltáři znázorňuje událost Nanebevzetí Panny Marie. Je to opravdu krásná řezbářská práce, kde je mnoho detailně vyřezaných soch. Krátkou modlitbou a zpěvem písně končí naše návštěva v Adamově a chystáme se na poslední místo našeho dnešního putování do Vranova u Brna.

V tuto chvíli se několik odvázných a zdatných poutníků vydává pěšky pod vedením pana děkana přes kopec a lesem na poutní místo Vranov, ostatní poutníci odjíždějí na toto místo autobusem. Společně se všichni scházíme na tomto nádherném Mariánském poutním místě Vranov u Brna, který spravuje Řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly. Ten řád se na Vranov navrátil v roce 1992. V kostele se společně ztišujeme při krátké adoraci, která je posledním bodem našeho dnešního poutního programu.

Na zpáteční cestě k našim domovům jsme ještě zazpívali některé mariánské písně a s těmito písněmi na rtech i v srdcích jsme se vraceli domů. Celý den nás provázelo krásné slunečné počasí, ale v závěru poutě se obloha zatáhla o než jsme dojeli domů, jsme ještě zažili v autobuse prudkou bouřku. Při příjezdu do Telče již jen mírně pršelo, tak všichni poutníci, i když trochu mokří, doputovali šťastně domů.

Pán Bůh zaplať všem, kteří pomohli pout' připravit, všem, kteří se na pout' vydali a vytvořili krásné společenství. Upřímné poděkování patří panu děkanovi, že nás celý den na pouti vedl. Díky Pane za tuto krásnou sobotu, kterou jsme mohli tak krásně prožít!

MT

Vezmi a čti

Slavnost Seslání Ducha svatého

27. května 2012

Sk 2,1-11; Gal 5,16-25; Jan 15,26-27; 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům: “Až přijde Přimlůvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku. Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mně oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.”

Vzpomínka na biřmování

Existují různé rituály, které nám stále znovu připomínají skutečnost našeho biřmování. Většina lidí zřejmě ani neví, kdy byli biřmováni, takže svůj biřmovací den nemohou oslavit. Kdo to ví, může si v tento den zapálit svíčku, aby v sobě znovu rozdmýchal oheň Ducha. Pro nás všechny je slavnost letnic stále znovu podnětem k úvahám o tom, že jsme byli biřmováni a chceme žít z Ducha svatého.

Slavíme-li letniční slavnost jako vzpomínku na vlastní biřmování, nebylo by špatné vylosovat si nějaký dar Ducha svatého. Mohli bychom to udělat například v kruhu rodiny; pak by letniční slavnost dostala zvláštní ráz. Mnozí letnice prostě přejdou, protože tato slavnost prakticky nemá žádné rodinné rituály, na rozdíl od Vánoc nebo Velikonoc. Jinou možností je, aby si na konci společné bohoslužby každý vytáhl z košíku lístek s jedním darem Ducha svatého, který by ho pak mohl provázet až k příštím letnicím. Mohli bychom vyzkoušet, jak v nás působí, jak mění směr našeho pohledu a jak nás přivádí do kontaktu s postoji, které jsme dosud opomíjeli.

Rituál, jak si připomenout skutečnost Ducha svatého, pro mne spočívá v tom, že se vystavím větru. Podle toho, jak je vítr silný, si představuji, že Duch Boží ze mě odvane všechno zaprášené, že vyžene zatuchlého ducha plané zábavy a vyprázdněných forem společenského chování, občerství mě, něžně pohladí a předá mi něco ze své lásky.

I soustředění na vlastní dech mi pomůže objevit Ducha svatého: když se zaměřím na svůj dech, představuji si, že dýchám nejen vzduch, nýbrž že do mne při vdechnutí proniká i Duch svatý a naplňuje mne svou láskou.

Svatý Augustin byl přesvědčen, že s dechem vdechujeme Ducha svatého, jak to vyjádřil ve známé modlitbě: “Dýchej ve mně, ó Duchu svatý, abych myslel na svaté věci.” Vědomý dech mne vede k doteku se sebou samým. Ale současně prožívám skutečnost, že je ve mně nějaká jiná síla – Boží Duch.

Jiným mým rituálem je, že se vystavím slunci a nechám do celého svého těla pronikat sluneční paprsky. Duch svatý je ohněm, žárem, který mě zahřívá. Nejsem vyhořelý, nýbrž je tu žár, který ve mně stále znovu zapaluje plamen lásky. Duchovní život pro známého duchovního autora Henri Nouwena znamená chránit vnitřní oheň a uchovávat v sobě žár Ducha svatého. Pomáhá mi při tom, když zkřížím ruce na prsou a představím si, že ve mně hoří oheň Ducha a proniká mě božskou láskou.

V Janově evangeliu je Duch svatý především pramenem, který v nás proudí. Když se posadím k potoku nebo řece a dívám se na tekoucí vodu, uvažuji o tom, že ve mně proudí pramen, který nikdy nevysychá. Duch svatý mě stále znovu osvěžuje a dává mi život, očišťuje ve mně, co je nečisté, a činí mé nitro znovu průzračné. Je tekoucí vodou ve mně, která s sebou bere všechno, co se jí staví do cesty, odstraňuje překážky a uvádí do pohybu všechno strnulé. Tekoucí voda relativizuje všechno, čeho se křečovitě držím. Především však prožívám, že ve mně tryská pramen, který je nevyčerpatelný, protože prýští v Bohu. Jsem-li v kontaktu s tímto pramenem Ducha svatého, mohu pracovat, aniž bych se vyčerpal. Práce se ze mě řine. Teší mě. Nemusím sám sobě nic dokazovat.

Žít z biřmování pro mě znamená vzít vážně skutečnost Ducha svatého. Když si při všem, co dělám, stále znovu uvědomuji, že Duch svatý je ve mně, v mém dechu, v myšlení, v řeči a jednání, osvobozuje mě to od úsilí o výkon, od psychického tlaku a domněnek, že musím všechno zvládnout sám. A dává mi pocit, že žiji z jiné skutečnosti. Chci-li se stát sám sebou, nejsem v tomto procesu sám. Nemusím v boji svého života zvítězit sám. Nemusím své problémy zpracovávat sám. Nemusím svůj smutek překonávat vlastní silou. Boj, v němž zvítězím nad svými negativními emocemi, není nekonečný. Mnohem víc ve mně bojuje Duch Boží, i když neřeší všechny problémy a neodstraní ani mou depresi. Ale když se v tomto stavu rozpomenu na Ducha svatého ve mně, deprese už mě nemá ve své moci. Už mě neváže. Mohou ve mně přetrvávat moje zranění a rány, ale nemusím je všechny sám odstraňovat, protože ve mně proudí Duch svatý, který je může proměnit. Když tomuto Duchu v sobě důvěřuji, ani přes svou psychickou labilitu neustrnu úzkostlivě ve své mysli, nýbrž se spolehnu na to, že Duch Boží mě přes všechna úskalí života převede.

Víra v Ducha svatého, který mi v biřmování byl neodvolatelně darován, jímž jsem byl pomazán a poznamenan, mi dává důvěru a jistotu, že se můj život zdaří. Nebude nutně odpovídat očekávání mého okolí ani měřítkům tohoto světa. Ale vydaří se, neboť Duch Boží je “zárukou, že nám jednou případně dědictví” (Ef 1,14). Je zaslíbením, že jako Boží vlastnictví už nevyklouznu z jeho dobré a chránící ruky a navždycky budu zpívat jeho slávu (srov. Ef 1,14).

Anselm Grün – Biřmování (převzato z www.vezmiacti.cz)

Naši svatí farníci - sv. Šebestián

Pokračujeme za dalším světcem, který má oltář v kostele sv. Jakuba. V hlavní lodi kostela po pravé straně je oltář zasvěcený sv. Šebestiánovi, který byl pořízen na konci 18. století v souvislosti se změnami po zrušení jezuitského řádu v Telči společně s oltářem sv. Jana Nepomuckého, o kterém jsme se zmiňovali v minulém čísle FV. Sochu pro oltář vytvořil také jihlavský sochař Jan Václav Prchal.

Jméno Šebestián je jedním z neznámějších jmen křesťanského světa. Je odvozeno z latinského Sebastianus, muž ze Sebasta (což je název několika měst v Orientě), ale základ slova je řecký - Sebastos, latinsky Augustus, tedy vznešený, posvátný. Augustus byl - jak víme - titul, kterým se honosili římscí císaři a těšil se velké úctě. Senát ho poprvé udělil 17. ledna v roce 27 před n.l. nástupci Caesara, císaři Oktaviánovi.

Křesťanský mučedník Šebestián patří k nejuctívanějším světcům, přestože se o jeho životě dochovala jen neúplná svědectví ...

Historické doklady o existenci tohoto populárního světece chybějí, přesto se vyprávění zdají být pro svou přesvědčivost pravdivá. Možná, že se pod slupkou křesťanské legendy skrývá ještě další význam ukrytý před očima zvědavců...

Podle svatého Ambrože (biskup Ambrož Milánský V 397) se Šebestián narodil v Miláně nebo někdy ve 3. století; jiné prameny mu jako rodiště přisuzují Narbonne v Galii. Šebestián byl vojákem ve vojsku císaře Carina. Po jeho smrti se stal důstojníkem pretoriánské gardy (osobní strážce) císaře Maximiána a pak Diokleciána (Gaius Valerius Diocles - 245 až 311), který se do dějin zapsal zběsilým pronásledováním křesťanů.

Uvádí se, že císař si Šebestiána oblíbil nejen jako statečného velitele nejvěrnějších vojáků, ale i jako urostlého a pohledného muže. Bylo veřejným tajemstvím, že Dioklecián vyznává učení řeckého filosofa

Platona a způsob starověkých Řeků je mu velmi blízký. Vyústěním problematického vztahu císaře a krásného velitele bylo obvinění ze zrahy a veřejná poprava, s následným vhozením Šebestiánova znetvořeného těla do největší římské stoky (Cloaca Maxima). Tolik jedna z neoficiálních verzí o životě a smrti Šebestiána.

Podle křesťanských vyprávěčů si Šebestián - který tajně vyznával křesťanství - podepsal rozsudek smrti, když se veřejně zastal svých druhů ve zbrani, Marcuse a Marcellinuse - křesťanů, odsouzených císařem pro jejich víru k smrti. Ten až v této chvíli zjistil, že jeho oblíbenec je také křesťanem! Dioklecián musel být k Šebestiánovi vázán silným citovým poutem, protože jeho reakce byla podivuhodná. Místo aby tradičně nechal milce ukřižovat nebo ho dal k pobavení lidu předhodit v cirku

lvům, poručil pretoriánům, aby si z něj udělali cvičný terč pro lukostřelbu. Kupodivu dobře cvičení pretoriáni svými šípky nezasáhli žádný životně důležitý orgán.

Ztýraného a bezvládného Šebestiána se ujala mladá vdova Irena a chtěla ho pohřbít; ale všimla si, že ještě dýchá. Stal se skoro zázrak, neboť zanedlouho jej zcela vyléčila. Uzdravený Šebestián však nevyužil šance uprchnout z Říma a ukrýt se před císařovým hněvem v provinciích nebo v náručí dobrotivé ženy. Naopak. Vypravil se k Diokleciánovi a udiveného panovníka veřejně obvinil ze zločinu pronásledování křesťanů.

Diokleciánovi nezbylo nic jiného než ho odsoudit k smrti a tentokrát neponechal nic náhodě, neboť chtěl mít jistotu, že Šebestián je opravdu mrtev. Bývalí spolubojovníci odvedli Šebestiána do cirku a tam ho 20. ledna 288 umrskali k smrti; některé pověsti hovoří o ukamenování. Tělo pak vhodili do stoky (Cloaca Maxima), kde je zanedlouho našla křesťanka Lucina, která Šebestiánovy ostatky pohřbila na Via Appia. Později zde dal papež Damasus II. v roce 367 vystavět baziliku Svatých Apoštolů (Basilica Apostolorum). Avšak z původní baziliky byly ostatky v roce 826 přeneseny do provizorního hrobu v chrámu sv. Petra (ve Vatikánu), aby tak byly chráněny před očekávaným útokem Saracénů. A skutečně, po útoku byla Basilica Apostolorum zničena. Byla však postavena budova nová, o což se přičinil papež Nicholas I. (858 až 867) a oltář s ostatky mučedníka svatého Šebestiána nechal na žádost Cisterciánů obnovit Honorius III.

Na popud kardinála Scipione Borghese byla v letech 1607 až 1614 bazilika přestavěna a dnes nese jméno San Sebastiano fuori le mura (nebo také San Sebastiano ad catacumbas).

Zdroj: *Umělecké*

památky Čech, Academia, Praha 1977

Zpráva z jednoty Orla Telč

Poslední dubnovou sobotu se v Měřině konal florbalový turnaj, na který jel Telč reprezentovat Orelský tým starších žáků v tomto složení: Tomáš Filip, Jonáš Starý, Jakub Truhlář, Miroslav Smetana, Vojtěch Truhlář, Pavel Tománek, Tomáš Pospíšil, Adam Červený, Adam Starý a branku hájil Vojtěch Kadlec. Zúčastněných 5 týmů se utkalo stylem každý s každým ze kterého klasickým výpočtem vzešlo pořadí.

V prvním zápase se proti Orlům postavil tým Stará Zhoř. Naši jako by měli z věkově staršího soupeře respekt, nehráli dostatečně ofenzivně a neprosazovali se tak, jak by ve florbalu měli. Góly se podařilo dát Adamovi Starému a následně i Jakubovi Truhlářovi, ale stačilo to pouze na remízu 2:2. Druhý zápas proti Kněžicím jako by vypadl z oka tomu prvnímu, čest nám ze zachraňoval opět Adam Starý, díky němuž se nám podařilo uhrát druhou remízu 1:1.

Ve třetím zápase jsme se utkali s domácím týmem Kočky Měřín a přesto, že jsme byli na palubovce hosté, štěstí stálo na naší straně. Po gólech Smetany, Vojtěcha Truhláře a Adama Starého jsme zvítězili těsně 3:2. Od pohledu nejmladší tým Směs Měřín byl už lehký soupeř. Brankář Vojtěch Kadlec si vychytil svou první nulu v tomto turnaji, je jen škoda, že se podařilo dát pouze 2 góly.

A právě ty nám v závěrečném součtu chyběly, čímž se Zhoř vyvíhla na první místo před druhou Telčí a třetími Kněžicemi.

Ve stejný den naši florbalisté muži vyjeli na Pink Cup do Nové Cerekve. Vybojovali zde 3. místo.

Zdař Bůh

Festival KEFASFEST 2012

Prostor pro hudbu, divadlo a kulturu, mnoho cest, jedno ohnisko, křižovatka setkání. První ročník letního křesťanského hudebního festivalu **Kefasfest** se bude pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho konat v přírodním areálu torza kláštera v Dolních Kounicích od **29. června do 1. července 2012.**

K účasti jsou zvány rytmické scholy, které by se rády zapojily do sobotního dopoledního programu.

V různorodosti hudebních a divadelních žánrů chtějí organizátoři představit moderní křesťanskou kulturu a její radostné poselství.

Program festivalu KEFASFEST 2012:

Pátek 29. června

- 17.00 - mše sv. v kostele - celebruje Mons. Jiří Mikulášek - doprovází Svatomichalská gregoriánská schola z Brna
- 18.30 - zahájení festivalu v klášteře Rosa Coeli
- 18.45 - divadelní představení Tarsan
- 21.00 - "Večer důvěry" - ekumenické modlitební setkání za účasti představitelů místních křesťanských církví - zpěvy z Taize - doprovází pěvecký sbor Cantamus Corde z Jezeřan - Maršovic

Sobota 30. června

Hlavní scéna - Rosa Coeli

- 10.00 - 14.00 - přehlídka křesťanských schol zvláště zapojených do projektu "Škola chval"
- 17.00 - skupina Terebint
- 18.00 - skupina Bét-El
- 19.00 - skupina Jiný rytmus
- 20.30 - special guest: Roman Dragoun a His Angels - Funk, Jazz, Rock

Scéna Synagoga

- 15.00 - Pro seniory, tanec v sedě a trénink paměti
- 16.00 - Koncert skupiny "Létající rabín"

Scéna Barborka

- 14.00 - Přednáška o ikonopisectví - MgA. Iveta Kadlecová
- 15.00 - zpěvy pravoslavného sboru od sv. Václava v Brně

Scéna Petr a Pavel

- 22.00 - noční varhanní koncert - MgA. Ondřej Múčka

Neděle 1. července

- 10.00 - Mše sv. - celebruje brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle v areálu kláštera Rosa Coeli

Z farní knihovny

Dvě minuty ticha - Hana Pinknerová

Napadlo vás někdy zamyslet se nad tím, co byste si s sebou vzali na pustý ostrov? Jak si uvědomit vděčnost, když ji necítíte? Došlo vám, že i z vás bude jednou tchyně? Co lze říci knihou anebo co nám dosvědčují sněhové vločky? Autorka uvažuje také o odpouštění, toleranci, trpělivosti či svobodě a dalších

pojmech. Svým osobitým způsobem převrací známé pojmy naruby, hraje si s nimi a hledá v nich skrytá poselství. V běžných situacích každodenního života nachází odlesky nádhery věčnosti.

Hana Pinknerová (* 1963) pracuje v redakci webu moje-rodina.cz. Je vdaná, s manželem a dvěma dcerami žije v Brně. V Karmelitánském nakladatelství vyšly její publikace O světle s Hanou Pinknerovou, O darech s Hanou Pinknerovou, Nebiblické příběhy, Kuchyňské pohádky a knížky fejetonů Co Bůh šeptá maminkám, Asi budu lítat, Jedno potěšení týdně a Další porce potěšení.

Síla lži - Cesty k uzdravení

Je až s podivem, jak málo se píše o tak aktuálním tématu. Přitom lež ve svých mnoha podobách se týká nás všech, ať už klameme sami sebe i druhé, nebo jsme spíše obětí lživých poselství někoho druhého. Podobně jako všechny neřesti, i lež parazituje na našem lidství, ochromuje nás na úrovni srdce.

Tiziano Soldavini spojuje ve své osobě zkušenosti zpovědníka, duchovního vůdce i psychoterapeuta. Proto uvádí nejen odkazy na biblické postavy i vyprávění převzatá z klasické literatury, ale i přímá svědectví lidí, které na cestě osvobození ze lži doprovázel. Rozebírá její typologii, její ochromující moc, kořeny i důsledky. Naštěstí ale také ukazuje způsoby, jak se lži vyhnout, jak se vyprostit z pavučin i okovů, do nichž se člověk zapletl, a jak dojít uzdravení srdce, přiotráveného jejím jedem. **Tiziano Soldavini** (*1957) je knězem novarské diecéze, ale působí jako kaplan v Institutu infekčních onemocnění v Římě. Vystudoval psychologii komunikace, své znalosti z tohoto oboru uplatňuje také při vzdělávání formátorů zasvěcených osob a jako moderátor náboženských pořadů v rádiu. Je známý rovněž jako malíř a autor několika knih o duchovním životě.

I darebák má duši

Bratr Marie-Angel patří k těm, kdo si umí udělat čas na službu druhým, ale také na modlitbu, čas na naslouchání Bohu. Proto ho považují za úžasného člověka. Ve své knize vypráví s láskou o lidech, které i já moc dobře znám, o mladých, těch nejubožejších, kteří žijí na ulici. Jeho svědectví vás zasáhne, tak jako zasáhlo mě. (Guy Gilbert)

Kniha vypráví dramatický životní příběh dvanáctiletého chlapce Gabriela, dítěte ulice, jehož se v devadesátých letech ujal bratr Marie-Angel, tehdy ještě pracovník Červeného kříže. Popisuje jeho nouzi bezdomovce, nebezpečí pařížského podsvětí, které ho obklopovalo, hluboké deprese, ale také Gabrielovu cestu ke konverzi i nesnáze, které prožíval už po přijetí křtu. Mezi řádky se dozvídáme, jak toto setkávání proměňovalo smýšlení obou zúčastněných. Dnes už dospělý Gabriel napsal ke knize svůj krátký úvod.

Marie-Angel Carré je kněz a od roku 1992 člen komunity St. Jean ve Francii. Původně působil ve francouzském Červeném kříži, pracoval především mezi pařížskými bezdomovci. Při vykonávání této profese se setkal s Gabrielem, chlapcem ulice. Později založil komunitu záchranářů Sainte-Barbe a asociaci Béthabara pro duchovní obnovu dospívajících..

NOC KOSTELŮ - 1. 6. 2012

Jste všichni srdečně zváni

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 22. 6. 2012

Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč

Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@quick.cz

www.farnost-telc.cz